

Sygn. akt III C 1182/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, Wydział III Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Dagmara Kowalczyk - Wrzodak

Protokolant: sekr. sąd. Aleksandra Wrońska

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) W.

przeciwko A. J.

o zapłatę

oddala powództwo

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 listopada 2015 roku powód (...) z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. J. kwoty 16.395,51 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, iż podstawą jej roszczeń jest umowa kredytowa nr (...) zawarta przez A. J. w dniu 20 stycznia 1998 roku z jego pierwotnym wierzycielem (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą we W.. W następstwie nie uregulowania terminowo powstałych zaległości, (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. na podstawie umowy z dnia 22 września 2006 roku dokonała cesji wierzytelności na rzecz powoda.

(pozew, k. 3-5)

Na rozprawie w dniu 15 marca 2016 roku pozwany nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie, kwestionując zarówno zasadę swojej odpowiedzialności, jak i wysokość dochodzonego roszczenia.

(protokół rozprawy z dn. 15.03.2016 r., k. 29)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 września 2006 roku pomiędzy (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą we W. jako cedentem a (...) w W. jako cesjonariuszem doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, mocą której cedent przeniósł na cesjonariusza wierzytelności określone w załączniku nr 4 dołączonym do umowy, wraz ze wszelkimi związanymi z nimi prawami, w tym zwłaszcza roszczeniem o dalsze należne odsetki.

(§ 2 ust. 2 i 3 umowy przelewu wierzytelności, k. 10)

W § 5 umowy strony postanowiły, iż wierzytelności przechodzą na Fundusz z dniem uznania na rachunku Banku kwoty odpowiadającej wysokości ceny.

(§ 5 umowy przelewu wierzytelności, k. 11)

Zgodnie z § 4 ust. 3 w zw. z ust. 5 i 6 umowy cena, pomniejszona o kwoty określone w ust. 5 umowy, miała być płatna w terminie 7 dni od dnia następującego po dniu zawarcia umowy.

(§ 4 umowy przelewu wierzytelności, k. 10 odw)

Pismem z dnia 14 października 2015 roku, działająca w imieniu powoda Kancelaria (...) Spółka Komandytowa z siedzibą we W. wystosowała do pozwanego wezwanie do zapłaty zadłużenia z tytułu umowy kredytowej z dnia 20 stycznia 1998 roku terminie do dnia 22 października 2015 roku. Jednocześnie informując, iż na dzień sporządzenia pisma saldo zaległości wynosi 16.380,55 złotych.

(pismo, k. 14)

W dniu 6 listopada 2015 roku (...) z siedzibą w >

(wyciąg, k. 9)

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił w oparciu o powołane dokumenty, których prawdziwość nie była kwestionowana w toku procesu przez żadną ze stron i nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem mogły one stanowić podstawę do dokonywania ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawą prawną dochodzonego przez powoda roszczenia jest przepis art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły (art. 510 § 1 k.c.).

W niniejszej sprawie strona powodowa, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c., nie dowiodła w sposób należyty nie tylko nabycia wierzytelności i jej wysokości, ale również istnienia tej wierzytelności. Tymczasem to powód – jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać zarówno podstawę zobowiązania pozwanego i jego wysokość, jak również swoją legitymację czynną.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Występując z powództwem, powód powinien zatem przedstawić Sądowi dowody na poparcie swoich twierdzeń. W każdym przypadku to obowiązkiem powoda jest bowiem przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń. Wszystkie okoliczności faktyczne doniosłe dla rozstrzygnięcia sprawy i składające się na podstawę faktyczną rozstrzygnięcia muszą mieć oparcie w dowodach przeprowadzonych w toku postępowania, o ile nie są objęte zakresem faktów przyznanych przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości oraz co do faktów niezaprzeczonych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 listopada 2014 roku, I ACa 677/14, LEX nr 1621085).

W przedmiotowej sprawie strona powodowa twierdziła, że nabyła wierzytelność wobec pozwanego od (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą we W., na dowód czego przedłożyła umowę przelewu wierzytelności z dnia 22 września 2006 roku

oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) (...) z dnia 6 listopada 2015 roku.

W ocenie Sądu, z przedłożonej umowy cesji nie wynika, aby powód nabył tę konkretną wierzytelność, której dochodzi w niniejszym procesie, a nadto nie udowodnił, że dochodzona wierzytelność przysługiwała (...) Bank Spółce Akcyjnej z siedzibą we W..

Umowa przelewu wierzytelności nie jest wystarczającym dowodem zasadności żądania powoda. W konsekwencji, powód winien wykazać istnienie stosunku prawnego łączącego (...) Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą we W. z pozwanym A. J.. Powód nie przedłożył natomiast umowy pomiędzy zbywcą wierzytelności a pozwanym, ani jakichkolwiek innych dokumentów, z których można by było odtworzyć treść pierwotnego stosunku prawnego oraz wysokość zobowiązania. W przedmiotowej sprawie powód załączył jedynie dowody ograniczające się do stwierdzenia samego faktu cesji wierzytelności. Nie wiadomo przy tym, kiedy i w jakiej wysokości nominalnej powstało zobowiązanie pozwanego i z jakiego tytułu zostało naliczone. Tym samym powód nie wykazał istnienia podstawy stosunku cywilnoprawnego tj. faktu zawarcia umowy przez jego poprzednika prawnego z pozwanym.

W dalszej kolejności wskazać należy, iż umowa z dnia 22 września 2006 roku, w formie złożonej do akt nie precyzuje wierzytelności, których dotyczy. Zgodnie z treścią § 2 ust. 2 umowy, szczegółowe wskazanie wierzytelności, których dotyczy przelew, zawiera załącznik numer 4, który nie został jednak przez powoda zgłoszony jako dowód w sprawie. Złożony do wydruk komputerowy nazwany - wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy cesji, nie jest wystarczającym dowodem na istnienie i treść tego załącznika. Z powyższych względów, z załączonej do akt sprawy umowy cesji nie sposób wywieść, by przedmiotem przelewu wierzytelności była wierzytelność kredytodawcy względem pozwanego wynikająca z umowy z dnia 20 stycznia 1998 roku. Co więcej – z treści umowy przelewu wynika, że jej skutek rozporządzający uzależniony jest od zapłaty przez cesjonariusza ceny nabycia. W realiach przedmiotowej sprawy powód w żaden sposób nie wykazał, czy uiszczył na rzecz cedenta określoną w umowie cenę, a tym samym, czy nastąpił skutek rozporządzający umowy.

W ocenie Sądu, wystarczającego dowodu wykazującego istnienie i wysokość dochodzonej wierzytelności nie stanowi również wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Zgodnie z art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2004 roku, Nr 146, poz. 1546 ze zm.), zarówno księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, jak również wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym nie mają mocy dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym. Tym samym wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 roku, I ACa 824/15, LEX nr 1661137). Wobec powyższego, przedłożony przez stronę powodową wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) (...), jako dokument prywatny, nie mógł stanowić samodzielnego dowodu przejścia uprawnień oraz wysokości zobowiązania pozwanego, a zatem konieczne było poparcie twierdzeń w nim zawartych za pomocą innych źródeł dowodowych.

W realiach niniejszej sprawy, powód nie przedstawił żadnych dokumentów źródłowych wskazujących na podstawę, wysokość i sposób naliczenia należności objętej pozwem ani w zakresie należności głównej, ani w zakresie skapitalizowanych odsetek, wobec czego Sąd pozbawiony został możliwości jakiegokolwiek weryfikacji źródła i zakresu zobowiązania pozwanego. Nie wiadomo bowiem, co jest podstawą oraz jakiego okresu dotyczy należność w kwocie 16.395,51 złotych. Uzasadniając podstawę roszczenia, strona powodowa odwołała się do umowy przelewu wierzytelności z dnia 22 września 2006 roku, jednakże w ocenie Sądu, analiza treści umowy nie pozwala na wskazanie podstawy żądania określonych w pozwie należności. W przedłożonej przez stronę powodową umowie cesji nie została bowiem wskazana wierzytelność wobec pozwanego, zaś treść umowy wskazuje, iż jej integralną częścią był załącznik nr 4, zawierający wykaz wierzytelności nabytych przez powoda w drodze cesji, którego to załącznika strona powodowa

jednak nie przedłożyła. Co więcej, powód nie przedłożył też dowodu zapłaty ceny nabycia wierzytelności, stanowiącej warunek jej skutecznego nabycia.

Wraz z pozwem powód złożył wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, który wprawdzie zawiera dane pozwanego jak i wysokość zadłużenia, jednakże w ocenie Sądu nie może stanowić dowodu przejścia uprawnień na rzecz strony powodowej oraz wysokości zobowiązania pozwanego A. J.. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż przedłożony wyciąg został podpisany wyłącznie przez pełnomocnika strony powodowej i nie figuruje na nim żadna pieczęć strony powodowej. Nadto treść wyciągu nie zawiera oznaczenia załącznika do umowy, z którego został on sporządzony i nie pozwala na ustalenie, czy informacje w nim zawarte stanowią wierzytelność przysługującą (...) Bank Spółce Akcyjnej z siedzibą we W. od pozwanego. Sąd wziął również pod uwagę, iż adres zamieszkania A. J. wskazany w przedmiotowym wyciągu nie stanowił nigdy rzeczywistego adresu zamieszkania pozwanego. Okoliczność ta podniesiona została przez pozwanego na rozprawie w dniu 15 marca 2016 roku i została potwierdzona zaświadczeniem z systemu PESEL-SAD.

W następstwie wszystkich powyżej wskazanych okoliczności uznać należy, że materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie pozwala na ocenę prawidłowości wyliczenia dochodzonej kwoty, jak i nawet zasady odpowiedzialności pozwanej. Strona powodowa nie wykazała bowiem, jakiego okresu dotyczy dochodzona przez nią wierzytelność, ani jakie konkretnie należności się na nią składają.

Powyzsze skutkować musiało oddaleniem powództwa jako nieudowodnionego zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, o czym Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.